Плач Єремії 4

Трагедія Єрусалиму під кінець облоги

1 Як потемніло золото, ой, як змінилося золото найліпше! Розкидане святе каміння по рогах усіх вулиць!

2 Сини Сіону дорогії, що їх, немов щире золото, цінували, -ось мають вартість глиняного посуду, роботи ганчарських рук!

3 Навіть шакали дають груди, своїх щеняток годують; дочка ж мого народу стала жорстока, мов струсі в пустині.

4 Язик від спраги в немовлятка до піднебіння прилипає; маленькі дітки просять хліба, та нікому їм дати.

5 Хто споживав ласощі, по вулицях із голоду умліває; а хто на пурпурі був вихований, той тулиться до гною.

6 Безбожність бо дочки народу мого більша, ніж гріх Содому, який зруйновано за хвилину, і руки над тим не трудились.

7 Князі його були над сніг чистіші, вони були від молока біліші, тіло в них було рум'яне над коралі, сафір - їхня шкіра.

8 Обличчя їхнє стало чорніше за вугіль, на вулиці їх не впізнати; шкіра в них до кісток прилипла, засохла, немов задеревіла.

9 Ліпше тим, що від меча полягли, ніж тим, що з голоду загинули; бо ці конали, виснажені, від нестачі плодів з поля.

10 Своїми ж руками ніжні жінки варили власних дітей, що для них за їжу стали тоді, як гинули дочки народу мого.

11 Виладував Господь своє обурення; він вилив палкий гнів свій, запалив вогонь на Сіоні, який пожер його основи.

12 Не вірили царі землі й усі мешканці світу, що супостат і ворог увійде в ворота єрусалимські.

13 А все те за гріхи його пророків, за його священиків переступи, що серед нього проливали кров праведників.

14 Вони, немов сліпі, вулицями блукали, заплямлені кров'ю, так що не можна було приторкнутись до їхньої одежі.

15 "Геть! Нечистий!" - до них кричали. "Геть, геть, не приторкайтесь!" І якщо втікали, блукаючи між народами, не сміли там проживати.

16 Сам Господь порозсівав їх, щоб на них більш не глядіти. Не було до священиків поваги, ані до старших милосердя.

17 Досі виснажуються наші очі, сподіваючись на ту марну допомогу; з наших башт ми
виглядали за народом, що не міг спасти нас.
18 І вони підглядали наші кроки, так, що ми не могли ходити по майданах. Близько кінець наш,
сповнились дні наші, бо надійшов кінець наш!
19 Ті, що нас гнали, були прудкіші, ніж орли попід небесами; вони по горах за нами гнались, у
пустині на нас засідали.
20 Дух наших ніздер, помазаник Господній, потрапив у їхні ями. Про нього ми казали: "Під його
тінню житимемо посеред народів."
21 Радуйся й веселись, дочко едомська, що живеш у краї Уц! Прийде й до тебе чаша, вп'єшся
і ти та й засвітиш тілом.
22 Скінчилась кара за твоє беззаконство, о дочко сіонська, він не займе тебе більше в полон!
Твої ж провини, о дочко едомська, і гріхи твої викриє він, покарає!